

وقایع افغانستان از 2001 تا 2014م

(بخش 55)

طرح تأسیس پایگاه نظامی امریکا در خاک افغانستان

موازی با تدویر کنفرانسها و سر و صدا ها پیرامون افغانستان، حامد کرزی که در ماه می سال 2005 میلادی به واشنگتن سفر نموده بود، پس از تماسها و مذاکرات دوجانبه و دید و دید های خصوصی با عده یی از سناتور ها و سایر مقام های ذیصلاح آن کشور، اعلامیه مشترکی در آن زمان انتشار یافت که در موقعتش، از سوی هم میهنان ما چندان جدی تلقی نشد، و اما، وقتی هنگامه تأسیس پایگاه های دائمی نظامی آن کشور در سال های پس از آن بالا گرفت، اعلامیه منتشر شده سال 2005م را مجدداً مرور نمودند تا ارتباط منطقی کلمات، جملات و اصطلاحات آنرا پس از تحلیل دوباره، با طرح تأسیس پایگاه ها در خاک افغانستان جست و جو نمایند. متن کامل اعلامیه مذکور در آن زمان از اینقرار بود:

" در پی سرنگونی رژیم طالبان در دسامبر 2001، ایالات متحده امریکا و افغانستان در جهت تحقق اهداف مشترک استراتژیک شان پیشرفت های چشمگیری داشته اند. ما مشترکاً شبکه های بین المللی تروریسم را نا بود و در

این جهت تلاش کردیم که افغانستان دیگر هرگز به پناهگاه امن برای تروریست ها مبدل نشود. ایالات متحده از مردم افغانستان در جهت ایجاد یک دولت معتدل و متکی بر اراده مردم حمایت نموده است. در این راستا مردم و حکومت ایالات متحده پابندی شان را به تعهد برای ایجاد افغانستانی دموکرات، آزاد و کشوری که بتواند خودش به امنیتش بپردازد، به نمایش گذاشتند. افغانستان صمیمانه ترین مراتب سپاس مردمش را به مردم ایالات متحده آمریکا ابراز میدارد. در نتیجه کمکی سخاوتمندانه مردم و نقش رهبری ایالات متحده آمریکا، مردم افغانستان قادر شدند امید و اعتماد دو باره بیابند و نظر تازه یی در رابطه به رسیدن به موفقیت و صلح پیدا کنند. افغانستان با چالشهای مهمی در جهت استقرار امنیت و تلاش هایش در جهت ساختن یک دولت مبتنی بر اصول دموکراسی، احترام به حقوق بشر و اقتصاد بازار روبروست. بخاطر پاسخ گفتن به این چالشها، افغانستان پیشنهاد نموده است که ایالات متحده آمریکا با این کشور وارد یک همکاری استراتژیک شده و همیاری نزدیکی را به شمول تبادل نظر منظم در سطح عالی در زمینه های سیاسی، امنیتی و اقتصادی مندرج در این موافقتنامه و مسایل دیگر مورد علاقه دو جانب پایه گذاری کنند. ایالات متحده آمریکا و افغانستان همچنان در نظر دارند تا مشترکاً مساعی و توافقنامه های مقتضی را برای اجرای همکاری استراتژیک شان به عمل آورند. این تلاش مشترک بر مبنای شماری از اصول کلیدی از جمله تعهد برای حاکمیت قانون، حمایت از حقوق بشر و آزادی های مدنی تمام افراد بدون در نظر داشت تعلقات قومی یا جنسی، حمایت از حاکمیت دموکراتیک و اتکا به بازار آزاد به عنوان بهترین روش برای پیشرفت اقتصادی افغانستان، استوار خواهد بود.

نخستین هدف همکاری استراتژیک، تقویت روابط بین ایالات متحده و افغانستان به منظور تأمین امنیت درازمدت، دموکراسی و رفاه در افغانستان خواهد بود. این همکاری باید مناسبات صلح آمیز و ثمر بخش میان افغانستان و همسایه هایش را تقویت کند. این همکاری استراتژیک برضد هیچ کشوری نیست. این همکاری، بنیادی است برای تلاشهای مشترک ما در جهت همیاری در جنگ علیه تروریسم بین المللی و مبارزه بر ضد خشونت افراط گرایی، برای استقرار ثبات و رفاه در منطقه و به منظور ثبات قدم ماندن در حمایت از مبارزه افغانستان در ریشه کن کردن کشت کوکنار و مبارزه بر ضد تولید و قاچاق مواد مخدر و حمایت از تأمین معیشت بدیل. این همکاری بر پایه قوانین اساسی کشورهای ما و مکلفیت های ایالات متحده و افغانستان در برابر منشور سازمان ملل متحد، موافقتنامه ها و سایر پیمان های بین المللی استوار خواهد بود. چند دهه جنگ داخلی، خشونت سیاسی و مداخله در امور داخلی افغانستان سبب شده تا امنیت، حاکمیت، استقلال و تمامیت ارضی این کشور عرصه های مبرم در همیاری ایالات متحده و افغانستان باشد. برای گسترش دموکراسی، رفاه و امنیت پایدار، ما مصمم هستیم تا در همبسته گی با هم تلاش نماییم به منظور:

دموکراسی و اسلوب حکومتداری

* حمایت از اداره سالم دموکراتیک در حکومتداری و توسعه جامعه مدنی مبتنی بر حاکمیت قانون و حقوق بشر و فراهم آوری زمینه های مشارکت سیاسی با پایه وسیع در افغانستان.

* کمک با ساختن دولت نیرومند و دیرپای افغانستان و نهاد های مدنی و حمایت از سنت های سیاسی مؤثر و پاسخگوی نیاز های مردم افغانستان.

* تشویق توسعه آزادی و دموکراسی در گستره منطقه.

* حمایت از ابتکار افغانستان برای احیای نقش تاریخی این کشور به عنوان پلی میان آسیای مرکزی و جنوبی و ارتقای مناسبات منطقه یی از رقابت به همکاری اقتصادی و سیاسی.

* تقویت همکاری میان افغانستان و همسایه های آن و دفع مداخلات در امور داخلی این کشور.

* حمایت از روابط دوستانه همکاری میان مردم و تقویت روابط میان جوامع امریکا و افغانستان برای دسترسی به دیدگاه مشترک و همکاری در زمینه چالش ها و ظرفیت های موجود.

رفاه

* مساعدت و حمایت از بازگشت افغانستان به اقتصاد منطقه یی و جهانی و سازمانهای مورد نظر بین المللی.

* کمک به توسعه چهارچوب قانونی و نهادینه برای بخش خصوصی و تشویق سرمایه گذاری های بین المللی در افغانستان.

* تشویق و فراهم آوری سهولت برای حضور متصدیان ایالات متحده در بخش هایی که توسعه شرکت های افغانی و بخش خصوصی را در افغانستان سرعت می بخشد.

* ادامه حمایت از بازسازی افغانستان و سرمایه گذاری جهت رشد قوای بشری افغانستان و تشویق کشورهای دیگر در این راستا.

امنیت

کمک به سازماندهی، آموزش، تجهیز و تمویل نیرو های امنیتی افغانستان تا زمانیکه این کشور، خود قادر به برعهده گرفتن این مسوولیت شود.

* مشورت و اتخاذ تصمیم مقتضی مشترک در مواردی که به باور افغانستان تمامیت ارضی، استقلال و امنیت آن کشور در معرض تهدید و خطر قرار گرفته است.

* مساعدت به دولت افغانستان برای اصلاحات بخش امنیتی .

* ادامه انجام عملیات های ضد تروریسم در همکاری با نیرو های افغانستان.

* حمایت از مساعدتهای ائتلاف از برنامه ضد مواد مخدر دولت افغانستان.

* تداوم تبادل اطلاعاتی و استخباراتی.

* تقویت روابط افغانستان با ناتو.

* حمایت از ابتکار امنیت در مرز های افغانستان.

این واضحست که به منظور دسترسی به اهداف مندرج در این موافقتنامه، نیرو های ایالات متحده مستقر در افغانستان همچنان به تأسیسات میدان هوایی بگرام و تسهیلات آن و تسهیلات واقع در دیگر مناطق که میتواند با توافق جانبین تعیین گردند، دسترسی خواهند داشت. نیرو های ایالات متحده و ائتلاف بین المللی در اجرای عملیات نظامی مقتضی بر اساس مشوره و ضوابط از قبل تعیین شده، آزادی عمل خواهند داشت. پا به پای افزایش توانمندی دولت افغانستان، این کشور همکاری اش را در مبارزه با تروریسم، تقویت امنیت منطقه یی و جلوگیری از قاچاق مواد مخدر ادامه میدهد. دولت افغانستان به مرور زمان هزینه نیرو های امنیتی اش را خود بر عهده خواهد گرفت، دولت افغانستان خواهان آنست تا نگهداری از زندانیان این کشور را که در جنگ ضد تروریسم توقیف شده اند، بر عهده بگیرد. پا به پای رشد سیستم سیاسی افغانستان، ایالات متحده انتظار دارد که این کشور حقوق بشر را رعایت و جامعه عادلانه مبتنی بر اصل برابری را گسترش دهد، انتخابات منظم، آزاد، عادلانه و دموکراتیک، مطبوعات آزاد و رعایت فعالانه قانون اساسی افغانستان معیار هایی اند که از تعهد این کشور به الزامات ناشی از این اصول، ایالات متحده آمریکا به دولت افغانستان در زمینه رعایت تعهدات قبلی اش مبنی بر مبارزه علیه تولید، پروسس و قاچاق مواد مخدر و به عهده گیری مسوولیت متناسب با رشد و افزایش ظرفیت های پولیس برای تعقیب و توقیف، تکیه میکند. مردم افغانستان برای تحقق آزادی قربانی های بی شمار و دلاوری بی مانندی از خود نشان داده اند. ایالات متحده آمریکا با این باور افغانها که میهن شان یک کشور دموکراتیک ، صلح آمیز و فعال در جهت بهتر ساختن زنده گی تمام افغانها و به عنوان

کشوری که نقش مثبت و مهمی را در امور منطقه‌ی و جهانی بازی کند، هم نظر است. ما مطمئن هستیم که همکاری استراتژیک ایالات متحده و افغانستان نقش محوری را در کمک به رسیدن افغانستان به این اهداف بازی خواهد کرد.

از جانب ایالات متحده آمریکا : جورج واکربوش

از جانب افغانستان : حامد کرزی

واشنگتن دی سی - دوم جوزای 1384 مطابق 24 می 2005 میلادی "

گنجانیدن این مطلب مهم در متن این اعلامیه که " این واضح است که به منظور دسترسی به اهداف مندرج در این موافقتنامه، نیروهای ایالات متحده مستقر در افغانستان همچنان به تأسیسات میدان هوای بگرام و تسهیلات آن و تسهیلات واقع در دیگر مناطق که میتواند با توافق جانبین تعیین گردند، دسترسی خواهند داشت. نیروهای ایالات متحده و ائتلاف بین المللی در اجرای عملیات نظامی مقتضی بر اساس مشوره و ضوابط از قبل تعیین شده، آزادی عمل خواهند داشت"

درواقع، دریچه‌ی بود که به سوی اصل مقاصد نظامی ایالات متحده در افغانستان گشوده میشود. بدین معنا که در سالهای بعد، مقام‌های امریکایی، طی تماسها و ملاقاتهای خصوصی و رسمی با حامد کرزی رییس جمهور افغانستان و سایر مامورین ارشد دولتی، موضوع تأسیس پایگاه‌های دائمی نظامی امریکا در خاک افغانستان را مطرح کردند.

واکنش‌های (داخلی و خارجی) در قبال تأسیس پایگاه‌های نظامی

امریکا در خاک افغانستان

قبل از آنکه این طرح و تقاضای جانب امریکا رسماً و علناً از سوی مقام‌های دولتی هر دو کشور اعلام گردد، اشاره‌ها، زمزمه‌ها و افواهاتی بر سر زبانها افتاد مبنی بر اینکه جانب ایالات متحده امریکا می‌خواهد چندین پایگاه دائمی نظامی مانند قندهار، بگرام، شیندند، مزار، هلمند، خوست و جا‌های دیگر در خاک افغانستان داشته باشد. در ماه‌های اپریل سال 2011 میلادی بود که حامد کرزی رییس جمهور افغانستان برای نخستین بار طی یکی از کنفرانس‌های مطبوعاتی در برابر پرسش یکی از خبرنگاران داخلی اظهار داشت که "بلی، امریکا چنان تقاضایی را بعمل آورده و موضوع هنوز تحت غور و بررسی قرار دارد." و پس از آن بود که بحث‌های داغی بر محور این طرح امریکایی در مطبوعات افغانستان و منطقه صورت گرفت. برخی از وزرای کابینه حامد کرزی علناً مخالفت‌شان در این زمینه را اعلام کردند، در حالیکه برخ دیگر از اعضای کابینه، استدلال میکردند که "تأسیس پایگاه‌های نظامی امریکا در خاک افغانستان به نفع جانب افغانی است." و مثال میدادند که "چنین پایگاه‌ها در دیگر کشورهای جهان نیز تأسیس شده و تجربه کشورهای مذکور نشان داده که وجود چنین تسهیلات نظامی برای کشورها مفید بوده اند."

در ماه می سال 2011 بود که متن پیش نویس توافقنامه دوجانبه (استراتژیک)، به نحوی روی صفحات بعضی از نشرات داخلی درز کرد و اما، سخنگوی ریاست

جمهوری در کابل، وجود چنین توافقنامه را بگونه نرم و دیپلماتیک، " افواه " و " قبل از وقت " خواند.

باید متذکر شد که وقتی این موضوع از محرمیت برآمد و علنی شد، علاوه از تمجیح و بحث های مثبت و منفی داخلی، واکنش کشورهای همسایه مانند ایران، پاکستان، چین و روسیه را نیز برانگیخت. حکومت حامد کرزی، ضمن تماسهای خصوصی و دیپلماتیک و نیز به وسیله سخنرانی ها، مصاحبه ها و کنفرانسهای مطبوعاتی سعی بعمل آورد تا به حکومت کشورهای همسایه اطمینان دهد که امضای توافقنامه میان امریکا و افغانستان و تأسیس پایگاه های نظامی آن کشور در خاک افغانستان، ناقض منافع و مصالح ملی کشورهای مذکور نخواهد بود. چنانکه وی در سالهای بعد، حین تدویر " لویه جرگه مشورتی " در کابل، مبتنی بر رد یا تردید امضای پیمان امنیتی با ایالات متحده امریکا گفت: " با همه کشورها درباره این پیمان مشوره کرده است و بجز جمهوری اسلامی ایران، سایر کشورها، خوشبینی شان را ابراز داشته اند "

در آن روزها، ناراحتی بیشتر را موازی با جمهوری اسلامی ایران، حکومت پاکستان از خود بروز داد. چنانکه در ماه اپریل سال 2011م، رضا گیلانی صدراعظم، شجاع پاشا رییس آی.اس.آی و عده دیگر از مامورین ارشد حکومت پاکستان، بگونه عاجل وارد کابل گردیده با حامد کرزی دیدار های خصوصی بعمل آوردند. متعاقب همین سفر بود که حامد کرزی گفت: " صحبت ها بسیار صریح و شفاف بود ". همچنان، مطبوعات کابل از قول عناصر آگاه نوشتند که رضا گیلانی حامل پیام و پیشنهاد مهمی به جانب افغانی بوده و به رییس

جمهور افغانستان گفته است که از پیوستنِ استراتژیک با ایالات متحده بپرهیزد و بجای آن روابطش را با چین مستحکم نماید. این سفر و این دیدار، فقط چند روز قبل از عملیاتِ نظامی کماندو های امریکایی علیه اسامه بن لادن در حومهٔ اسلام آباد بود که منجر به کشته شدن اسامه گردید.

وزارت امور خارجهٔ روسیه طی یک بیانیهٔ رسمی اظهار داشت که " اگر حضور ده سالهٔ نیرو های نظامی امریکا و دیگر کشور ها به نا بودی تروریسم انجامیده، دیگر نیازی به ایجاد پایگاه نظامی دایمی { در افغانستان } نیست. "

"زمیرکابلوف" نمایندهٔ خاص روسیه در امور افغانستان گفت : " مسکو ایجاد پایگاه های نظامی امریکا در افغانستان را مغایرِ منافع خود میداند. . . . تصمیم امریکا برای ایجاد پایگاه نظامی در افغانستان پس از خروجِ نیرو های خارجی از این کشور، سؤال برانگیز است. . . . برنامه ی امریکا مبنی بر کاهشِ شمارِ نیرو های نظامی در افغانستان از یک سو و تحکیمِ موقعیتِ نظامی اش از طریق ایجاد پایگاه نظامی در خاک افغانستان، متناقض و برای ما غیر قابلِ درک است ... این مسأله نیاز به مذاکره و بحث دارد، زیرا با منافع روسیه و کشورهای همسایه ی افغانستان گره خورده است ... (238)

"سرگئی لاوروف" وزیر امور خارجهٔ روسیه نیز اضافه کرد که : " مسکو اصرار دارد که خروجِ نیرو های ناتو از افغانستان در زمانیکه شرایط مهیا شود، شفاف باشد و با حفظِ نیرو های نظامی خارجی در هر شکلی همراه نباشد. خروجِ نیرو های ناتو از افغانستان نباید با حفظِ حضورِ نظامی خارجی در این کشور تحت هر بهانه یا دستاویزی صورت گیرد. اینگونه طرح ها وجود دارد و از آن

آگاه هستیم و در باره ی آنها با همکاران افغان و مقام های امریکایی مذاکره میکنیم..." (239)

"نیکولای پاتروشیف " معاون شورای امنیت روسیه نیز طی یک گفت و شنود رسمی، اظهارداشت " به رغم ادعای مقام های امریکایی مبنی بر نداشتن برنامه خاصی از استقرار پایگاه های دایمی در افغانستان، ما از برنامه واشنگتن برای حفظ نیروهای نظامی خود در خاک این کشور پس از سال 2014 مطلع هستیم ... روسیه ابقای حضور دراز مدت نظامیان خارجی را که میتواند علیه دیگر ملت ها استفاده شود، غیر قابل قبول می پندارد... مسکو مخالف استقرار پایگاه های نظامی امریکا در آسیای مرکزی است. زیرا وجود این پایگاه ها میتواند عواقب ناخوشایندی برای کل منطقه به دنبال داشته باشد.... حضور بلند مدت نیرو های نظامی خارجی در افغانستان به دلیل احتمال استفاده از خاک این کشور علیه کشور های دیگر، برای روسیه غیر قابل قبول است ... " (240)

بتاریخ شانزدهم ماه می 2011م پارلمان افغانستان، داکتر زلمی رسول وزیر امور خارجه و داکتر رنگین دادفر سپینتا مشاور امنیت ملی ریاست جمهوری و رئیس هیأت مذاکرات استراتژیک با امریکا را احضار نموده طالب توضیحات پیرامون این موضوع شدند. وی (سپینتا) ضمن صحبت با وکلا اظهار داشت که " در نظر ندارد در مورد امضای پیمان استراتژیک با امریکا، با کشور های همسایه مشورت کند... کشور های همسایه ی افغانستان حق ویتوی این پیمان

را نخواهند داشت... آنچه برای افغانستان اهمیت دارد، منافع ملی این کشور است که باید در پیمان استراتژیک با امریکا تضمین شود."

باساس همین نگرانی های کشورهای همسایه، "محمد مصطفی نجار" وزیر امور داخله جمهوری اسلامی ایران در ماه می و وزیر دفاع آن کشور در ماه جون سال 2011م وارد کابل شدند و با صراحت اظهار داشتند که "عقد پیمان استراتژیک افغانستان و امریکا، به بی ثباتی منطقه دامن خواهد زد"، وزیر دفاع ایران ضمن مسافرتی به کابل که در ماه جون 2011م صورت گرفت، نگرانی حکومتش مبنی بر تأسیس پایگاه های نظامی امریکا در خاک افغانستان را ابراز نمود و آیت الله علی خامنه ای نیز در عین ماه، ضمن دیدار با حامد کرزی در تهران، نگرانی جدی خودش را در این زمینه تبارز داد. بالمقابل، جاوید لودین معاون سیاسی وزارت امور خارجه افغانستان به ایران سفر نمود و در راه بازگشت به وطن، در برابر پرسش خبرنگار بی بی سی گفت: "موضع کشورش را در مورد پیمان استراتژیک با امریکا به ایران توضیح داده است .. ایران با توجه به مشکلاتی که با امریکا دارد، از امضای پیمان استراتژیک بین امریکا و افغانستان نگران است."

در بحبوحه بگومگو ها و نگرانی های داخلی و منطقه یی ناشی از طرح و تقاضای تأسیس پایگاه های نظامی امریکا در افغانستان، "جان کری" سناتور مقتدر سنای آن کشور که در عین حال، رییس کمیته روابط خارجی مجلس سنای امریکا نیز بود، در نیمه های ماه می سال 2011م وارد افغانستان گردید و پس از گفت و گو با حامد کرزی رییس جمهور و عطا محمد نوروالی مزار پیرامون تأسیس پایگاه

های نظامی، رهسپار اسلام آباد مرکز پاکستان شد تا مقام های حکومتی آن کشور را نیز از این ناحیه مطمئن سازد. "جان کری" در عین حال، تلاش بخرچ میداد تا در رفع تشنجی بکوشد که پس از گذشته شدن اسامه بن لادن در حومه اسلام آباد، میان امریکا و مقام های پاکستانی بروز نموده بود. لازم به تذکر است که مقام های پاکستانی تا کنون، از بازیهای دیپلماتیک زیادی در قبال تروریست پروری های شان در برابر امریکایی ها استفاده نموده اند: علاوه از باجگیری های مالی میلیارد دالری و سؤاستفاده های نظامی و تبلیغاتی، هرزمانیکه مشت شان در قسمت حمایت های مخفی از القاعده و گروه طالبان و سایر تروریستان نزد جامعه جهانی و بخصوص امریکا باز شده، دست به ترفند های مختلف یازیده اند، مانند حمله مسلحانه و پرتلفات بالای کاروان های تدارکاتی ناتو در شاهراه پشاور- تورخم توسط تروریستهای تحت فرمان شان، دستگیری بعضی از اجنت های اطلاعاتی امریکا در خاک پاکستان، افشا نام مسوولین بلند پایه ی سی.ای.ای در آن کشور، وارد کردن فشارهای جنگی، انتحاری و انفجاری علیه نیروهای امریکایی و غربی در قلمرو افغانستان، گرایش گرم (نمایشی و تهدید کننده) با چین و روسیه، به راه اندازی تظاهرات دستوری، پناه بردن به "لابی" های واشنگتن و سناتوران (آشنا) در کانگرس امریکا و غیره. چنانکه در اخیر ماه جولای سال 2011م رسماً افشا شد که پولیس فدرال امریکا (اف.بی.ای) دو فرد پاکستانی بنام های سید غلام نبی فایبی و ظاهراحمد، اجنت های ای.اس.ای یا سازمان اطلاعات ارتش آن کشور را در حالیکه میخواستند با استفاده از سه ملیون دالر، برخی از سناتوران امریکایی را به نفع سیاست های پاکستان علیه هند بکارگیرند، دستگیر نمود.

اجنت های مذکور در چهارچوب " کشمیر- امریکن کونسل" یا (ک.ای. سی) مشغول بکار بوده اند.

مسافرت " جان کری " سناتور متنفذ سنای امریکا به اسلام آباد، آنهم در تحت شرایط بسیار حساس میان افغانستان و پاکستان (ومنطقه)، میتوانست معنای روشنی داشته باشد.

سایت انترنتی " امید وطن" در شماره تاریخی نهم ماه حوت سال 1389 خورشیدی خویش، از قول برخی از رسانه های داخلی نوشت که: " زلمی زابلی رییس کمیسیون بررسی شکایات مجلس سنای افغانستان، از احداث پایگاه نظامی امریکا در ولسوالی {شهرک} سوری ولایت جنوبی (زابلی) خبر داد.... بگفته وی، این پایگاه، میدان وسیعی را در بر میگیرد و به نظر میرسد که به مدت یکصد سال از آن استفاده خواهد شد."

"امید وطن" همچنان علاوه کرد: " گفته میشود امریکا قصد دارد هفت پایگاه نظامی در ولایات هرات، هلمند، زابل، بلخ و پروان ایجاد کند. "

(241)

سایت انترنتی " امید وطن"، از قول خبرگزاری "ایرنا" و رادیو " امروز" نوشت که: " دولت امریکا در نزدیکی سرحد تاجیکستان و افغانستان و در منطقه شور آباد ولایت ختلان تاجیکستان یک مرکز نظامی جدید احداث کرد. .. این مرکز نظامی مجهز به همه امکانات رفاهی مورد نیاز نظامیان است و انرژی برق

آن در روز هایی که برق تا جیکستان قطع شود، از طریق بتری های خورشیدی و جنراتور تأمین میشود. " (242)

" ویکی پدیا " تحت عنوان " جنگ افغانستان " متذکر شد که " بودجه شانزده میلیارد دالری امریکا برای تنها تأسیسات نظامی که در فرودگاه قندهار بمصرف میرسد و تأسیسات بگرام، با خرید زمین های مردم محل، در حال گسترش است "

رسانه های افغانستان بتاريخ دهم و یازدهم ماه می سال 2013 میلادی از قول حامد کرزی رییس جمهور افغانستان نوشتند که " امریکا نه پایگاه نظامی در کابل، بگرام، مزار، جلال آباد، گردیز، قندهار، هلمند، شیندند (سبزوار) و هرات میخواهند. " و همچنان گفته شد که جوانب افغانستان و امریکا، روی توافقنامه امنیتی (علاوه از عقد پیمان ستراتژیک) به نتایجی رسیده اند.

و اما، گزارشهای دیگری نیز در عین حال منتشر شدند مبنی بر اینکه از سال 2004م تاکنون، امریکایی ها فعالانه به ساخت و ساز پیرامون فرودگاه شیندند (سبزوار) و بگرام با باند های فرود 3500 متری مشغول هستند که به این حساب، بم افکن های بزرگ نوع (بی-52) امریکایی خواهند توانست در آنها نشست و برخاست نمایند. همچنان گفته شد که امریکایی ها حتا اقدام به ساختن شهرک های زیرزمینی در نقاطی از خاک افغانستان نیز نموده اند. آگاهان امور سیاسی - نظامی اظهار داشتند که با اكمال پایگاه های نظامی امریکا در خاک افغانستان، آن کشور قادر خواهد شد حریم هوایی کشورهای سراسر آسیا و اروپا را تحت کنترل خویش در آورد.

نشریه اینترنتی " اطلاع رسانی افغانستان " در شماره تاریخی بیست و هشتم ماه سرطان سال 1390 خورشیدی خویش نوشت : " چند روز پیش هیأتی از مقامات امریکایی به ریاست فرانک روگیرو معاون نماینده ویژه اوباما در امور افغانستان و امریکا وارد کابل شد و در دو روز اقامت در افغانستان، مذاکراتی را در مورد پیمان استراتژیک کابل- واشنگتن { در واقع، پیمان امنیتی } با مقامات افغان انجام داد. " همین شبکه از قول جاوید لودین معاون وزارت امور خارجه افغانستان نوشت : " بسیاری از مسایلی که تاکنون حل نشده بود، در این دور از مذاکرات در باره آنها توافق صورت گرفته و به زودی این سند به مدعوین لویه جرگه ارائه میشود، اما وی جزئیاتی از این طرح را بیان ننمود."

شبکه مذکور از قول یکی از اشتراک کننده ها در مذاکرات چنین نوشت : " در این دور از مذاکرات، مقامات حاضر در جلسه توافقاتی درباره موقعیت پایگاه های نظامی و تعداد نظامیان مستقر در این پایگاه ها و مسایل فنی و نظامی به دست آوردند. با این توضیح که تأسیس پایگاه های دایمی امریکا در کشور بصورت صد در صد تصویب شد و جزئیات تعداد آنها و نحوه عملکرد آنها نیز به تأیید دوطرف رسید. . . اما یکی از موضوعاتی که در این مذاکرات بحث و گفت و گوی فراوانی پیرامون آن انجام شده و از دید نماینده گان افغانستان بسیار حائز اهمیت بوده، موضوع پرداخت مالیات است. " (243)

اما، در همین شب و روز، مطبوعات کابل از قول مشاور امنیت ملی آقای کرزی گزارش دادند که " ضرب الاجلی وجود ندارد که ما تا کدام ماه . . . چنین سندی را امضا کنیم. از نظر افغانستان، مهم به توافق رسیدن روی محتواست . . . قرار

است پس از توافق حکومت های افغانستان و ایالات متحده امریکا بر سر مواد سند استراتژیک، لویه جرگه عنعنوی فرا خوانده شود و تصمیم نهایی در مورد رد و یا تأیید روابط استراتژیک با ایالات متحده را بگیرد... سند مربوط به روابط استراتژیک با امریکا، نباید یک اعلامیه، بلکه باید پیمان یا قرار داد باشد؛ زیرا اعلامیه ها جنبه اخلاقی دارند، در حالیکه پیمان ها و قرار داد ها الزام آور هستند..."

مشاور امور امنیت ملی حامد کرزی موقع صحبت با وکلای پارلمان گفت : " افغانستان میخواهد ایالات متحده امریکا به نیاز های دفاعی و امنیتی کشور توجه کرده و در کنار آموزش نیرو های امنیتی، آنها را از نگاه تسلیحاتی نیز تجهیز کند . . . تاکنون در این مورد بین دو کشور توافق نشده است . افغانستان بر این نظر بود که این سند باید جز بلا فصل سند همکاری های استراتژیک باشد که در این مورد امریکا توافق نداشت . ما به دلیل اینکه اگر چنین سندی بخشی از پیمان نباشد، الزام آور نیست و میان تهی خواهد بود، آنرا رد کردیم . . . کمک چند میلیارد دالری ایالات متحده به افغانستان نیز باید شامل پیمان استراتژیک میشد که هنوز هیأت امریکایی با آن توافق نکرده است . . . افغانستان میخواهد تمام زندانها در اختیار نیرو های افغان باشد و مسوولیت تلاشی خانه ها نیز صرفاً حق نیرو های داخلی افغانستان باشد، اما ایالات متحده امریکا این خواست را به ارتقای ظرفیت نیرو های افغان موکول کرده است ... در متن سند استراتژیک آمده است که این سند تا سال 2024 میلادی قابل اعتبار

میباشد و در این سال هر یک از طرفین میتوانند این قرار داد را لغو، تعدیل و یا تمدید کنند . . . "

درعین زمان، آقای " رایان کراکر " سفیر جدید امریکا در افغانستان، ضمن سخنانی اظهارداشت که " امریکا پیمان استراتژیک با افغانستان امضا نمیکند، بلکه دریای یک اعلامیه مشترک امضا خواهند گذاشت . "

هرچند این گفته سفیر امریکا، تاحدی یکنوع اغتشاش فکری را در حلقات ذیعلاقه ایجاد مینمود، و اما ، سفیر مذکور غالباً بخاطر فرونشاندن احساسات مخالفانۀ عده بی در حلقات سیاسی افغانستان و منطقه، به این نکته متوسل شد. زیرا آنچه مسلم است اینست که ابر قدرت امریکا هرگز راضی نخواهد بود پس از تحمل تلفات جانی سربازانش و مخارج گزافِ ملیارد دلری در افغانستان، آنچه را بدست آورده، به ساده گی از دست بدهد.

اما، یک هیأت افغانی به ریاستِ دکتر رنگین سپینتا وزیر مشاور در امور امنیتی افغانستان، در هفته اولِ ما سپتمبر 2011م به واشنگتن سفر نمود تا به قولِ رییس هیأت، روی "توافقتنامه " یی به گفت و شنید بپردازد که باساس آن، " امریکا از خاکِ افغانستان در عملیات ها علیه تروریسم استفاده خواهد نمود و همچنان، حمایتِ خود را از دموکراسی نوپای افغانستان ادامه خواهد داد. " رییس هیأتِ افغانی همچنان اظهار داشت که " مذاکراتِ دوازده، برخی از خالیگاه ها را در موردِ بعضی نکات پُر کرد؛ نکاتی مانند رهبری عملیات ها علیه تروریسم و این که چه کسی مظنونان به تروریسم را بازداشت کند... "

در عین حال، یک مقام نظامی امریکا گفت که "شکاف های بزرگی در مورد قابل اجرا بودن این پیمان احتمالی وجود دارد"

در آستانه همین بگومگو ها، رفت و برگشت ها و متن نویسی ها بود که به روز هفدهم ماه اسد سال 1390 خورشیدی گزارشی به نشر رسید مبنی بر اینکه "علمای دینی کابل، ایجاد پایگاه های نظامی امریکا در افغانستان را حرام خواندند". "باساس گزارش، در اعلامیه "علما"ی کابل آمده است که: "ایجاد پایگاه های نظامی امریکا در افغانستان تحت هر عنوانی که باشد حرام بوده و کسانی که به طرفداری از ایجاد این پایگاه ها سخن میگویند، مرتکب فسق و گناه شده اند."

"مرکز همبستگی رسانه ها" در کابل نیز همایشی را در ماه سپتمبر 2011 م تحت عنوان "استراتژی و منافع ملی" برگزار کرد که در آن، عده یی از آگاهان و تحلیلگران سیاسی افغانی اشتراک نموده و ضمن بحث ها و صحبت ها، اعتراض، بد بینی و نگرانی های شان مبنی بر ایجاد پایگاه های دایمی نظامی ایالات متحده در خاک افغانستان را ابراز داشته و آنرا مغایر منافع ملی مردم افغانستان خواندند.

سوال و نگرانی عمیقی که نزد مردم افغانستان موجود بود، این بود که وقتی سربازان امریکایی و انگلیسی پس از سال 2014 میلادی در پایگاه های نظامی دایمی شان در افغانستان جا بجا شوند، علاوه از آنکه در امور رسمی و دولتی کشور، در هر موقعی که بخواهند میتوانند دست درازی، مداخله و نفوذ سیاسی داشته باشند، از نظر اخلاقی، فرهنگی و قوانین داخلی مملکت نیز اعمال

خلافکارانه زیادی را مرتکب خواهند شد، الا که مواد و شرایط بسیار سنجیده شده، حقوقی، قضایی و مساویانه درج متن قرار داد شده باشد.

چنانکه یک منبع ارتش بریتانیا نیز در ماه دسامبر سال 2011 م اعلان نمود که " طی یک بررسی همه جانبه در مورد 99 حادثه ای که از سال 2005 تا 2011 م سبب کشته شدن و یا مجروح شدن غیرنظامیان در افغانستان شده، تحقیق کرده است ... از آن جمله مثلاً، یکی از سربازان انگلیسی بنام " دانیل کروک "، در ماه مارچ سال 2010 میلادی، با سرنیزه تفنگش یک کودک ده ساله افغان بنام " غلام نبی " را شدیداً زخمی نمود. این تنها نبوده، در میان افراد ارتش این کشور، انحرافات اخلاقی، تجاوز جنسی، شراب نوشی، استفاده از مواد مخدر و اقدام به قتل افراد بیگناه و امثالهم نیز مروج میباشد. افراد خاطی و جنایتکار ارتش امریکا و انگلیس، کمتر مورد مأخذ و مجازات قرار گرفته و میگیرند.

موازی بدان، گزارش داده شد که پروسه انتقال مسوولیت های امنیتی چند ولایت از نیروهای خارجی به ارتش افغانستان، از هفته دوم ماه جولای سال 2011 م آغاز گردید و ولایت بامیان واقع در مرکز افغانستان، نخستین ولایتی بود که قوای امنیتی آن، مسوولیت تأمین امنیت را رسماً به عهده گرفتند. متعاقب آن، عین پروسه در ولایات مزار شریف، پنجشیر، کابل، هرات، لشکرگاه، لغمان و جا های دیگر پیاده ساخته شد. باید متذکر شد که تحویلهای مسوولیت های امنیتی ولایات کشور از سوی نیرو های ناتو به جانب افغانی، تا اخیر ماه دسامبر سال 2013

میلادی به اتمام رسید. (موضوع مربوط به جریان پیمان امنیتی افغانستان با ایالات متحده و فرود و فرازان، درج فصول آینده این اثر خواهد گردید.)

میان دولت افغانستان و سازمان پیمان اتلانتیک شمالی (ناتو) نیز در ماه نوامبر سال 2011م، گفت و گو هایی صورت گرفت و در فرجام، اعلامیه رسمی به این شرح به نشر رسید:

(ادامه دارد)